

# ЛИЙ-АНН УОЛЪС КОЛЕДЕН ПОДАРЪК

Част 0 от „Моргатски половинки“

Превод от английски: Ralna, 2018

[chitanka.info](http://chitanka.info)

## ПЪРВА ГЛАВА

Петра погледна навън през стъкления прозорец. Всеки път, щом издишаше, дъхът ѝ образуваше леко замъглени кръгчета, пренасяйки малкото топлина, която имаше в нея, на повърхността на стъклото.

Дъждът се изливаше на Моргат като из ведро с настъпването на сезона на мусоните, изпълвайки тренировъчния плац в палата на Моргат с вода. Освен това, точно сега не бе привикнала към нищо в живота си.

Това щеше да бъде първия път, в който прекарва празниците в Космоса... или щеше да бъде, ако не я бяха изпратили на Моргат, за да стане половинка на един от мъжете им. Без „моля“, без „благодаря“. Без „искаш ли да станеш половинка на огромен, страховит, покрит с люспи извънземен, който ще се трансформира в мъж, толкова апетитен, че боговете сигурно са ронили сълзи от възхищение, докато го създават?“.

Тя бе само номер, запълване на празно място, и сега бе заседнала на тази враждебна планета, докато се появи следващия кораб с жени от Земята, решени да се потърсят своята сексапилна извънземна половинка.

Петра наведе глава, облягайки я на студеното стъкло, и затвори очи. Не беше като да не иска половинка. Беше се отказала от всичко, за да открие някой, с който да има същите любящи отношения, които имаха родителите ѝ. Просто се оказа, че тя не бе от типа жени, които моргатските мъже искаха за половинка, затова нямаше смисъл да остава тук и всеки ден, който прекарваше на това място, гледайки как мъжете предявяват претенциите си и трансформират другите жени, бе като нож, забит в гърдите ѝ, който някой садистично завърташе малко по малко.

Всеки ден, в който трябваше да стои и да гледа как дворецът се подготвя за предстоящите празници, слушайки щастливия смях на двойките, бе ден, в който стоеше затворена в себе си и избягваше по възможност всеки около нея.

Тихият звук на вратата, отваряща се зад нея, я накара да се поизправи и да стегне гръбнак. Нямаше да показва слабост пред тези хора, особено пред мъжете, и никога нямаше да им даде да разберат колко я бе наранило отхвърлянето им.

Да сложи смела маска на лицето си и да се старее да прикрие емоциите си бе тактика за оцеляване, която бе научила преди години, и сега доказваше, че е много успешна и на Моргат.

Лекото съскане на затварящата се врата изпрати тръпка на тревога надолу по гръбнака ѝ. Всички би трябвало да са долу в тронната зала. Кой се бе качил да я търси?

Клик. Клик. Клик.

Сърцето на Петра замръзна, преди да успее да се обърне, а след това в гърдите ѝ сякаш се разрази буря. Това не бе една от жените, които бяха дошли, за да станат половинки на Моргатите. Зад нея имаше мъж, който се приближаваше все повече и повече, а ноктите му тропаха по пода.

Какво искаше той? Всички жени, които си търсеха половинка, бяха долу в огромната тронна зала, украсявайки я за партито тази вечер. Ако беше дошъл тук да я помоли да стане негова половинка, отговорът ѝ щеше да бъде същия, който даде и на последните двама мъже, и щеше да продължи да бъде такъв.

Тропането на ноктите се приближи още и с всяка стъпка тялото на Петра се напрягаше все повече и повече, карайки я да замръзне на мястото си. Защо той не казва нищо? Да ѝ помогне да разбере кой е той, или да я увери, че не ѝ мисли злото? Тя се бореше с всепоглъщащото желание да се обърне и да погледне, за да види кой е той. Но ако го направеше, той щеше да помисли, че я е грижа защо е дошъл, който и да бе той, а нея не я бе грижа и нямаше да си позволи това да се промени.

Полъх от силни криле накара Петра да издаде неволно лек звук. О, господи! Той бе така близо. „Не се обръщай! Не се обръщай!“

Горещина обля гърба ѝ, когато мъжът спря зад нея толкова близо, че можеше да усети как дъхът му раздвижва косата ѝ. Петра се размърда, изпълнена с желание да избяга, да се отдалечи от това място.

Горещ дъх помилва голата кожа на шията ѝ, изпращайки вълна от трепет надолу по ръцете и гръбнака ѝ. Тя си пое накъсано дъх. Никой

от другите мъже не се бе приближавал толкова много, че да я вкуси или дори помирише.

След катастрофата с първите няколко обвързвания, бяха създадени строги правила и сега моргатските мъже трябваша да поискат разрешение да вкусят кожата на жената, за да проверят за съвместимост. Този мъж бе нарушил правилата. Но кой бе той?

Ниско ръмжене накара стомаха на Петра да се свие. Тя сви ръцете си в юмруци, готова да настоява той да я остави сама, но мъжът проговори, преди да е успяла да го направи.

— Наблюдавах те, малка женска.

Очите на Петра се разшириха, а стомахът ѝ се сви на топка.

О, господи, не! Не, това не можеше да се случва. Не и с *него*.

Тя искаше да се обърне към него, да го погледне в очите и да види удивителния им цвят. Никой от мъжете, които бе виждала, нямаше такива оранжеви очи. Само Карток. Само мъжът, който се грижеше за нейната безопасност и тази на останалите жени.

Само мъжът, който привличаше интереса ѝ като никой друг. Карток бе единственият мъж, който не доближи останалите жени, търсейки половинка, и бе единственият, който не ги гледаше така, сякаш са вкусен десерт, изложен пред тях. Това я накара да изпита любопитство към него... любопитство, което остана незадоволено през месеците, прекарани на Моргат.

Защо той правеше това? Защо сега? Тя и другите жени бяха тук от месеци. Той беше неин защитник през цялото време. Преди не се бе приближавал нито до нея, нито до някоя от другите жени.

— Защо? — попита тя, а гласът ѝ бе едва доловим шепот.

— Не си като другите жени.

Петра преглътна и поклати глава. Сърцето ѝ биеше със сто удара в минута и тя бе сигурна, че всеки миг ще експлодира в гърдите ѝ.

— Не знам какво имаш предвид — каза тя, но това бе лъжа. Тя знаеше много добре какво има предвид.

Полъх горещ въздух погали тила ѝ, разлюлявайки късите кичурчета коса, които се бяха изплъзнали от стегнатия ѝ кок.

— Наблюдавах те, когато си мислеше, че никой не те гледа. Видях болката ти и видях как криеш чувствата си от тези около теб. Мислеше, че никой не те гледа, но грешеше, Петра. Видях те от самото начало и съм запленил от теб.

Петра повдигна рязко вежди. О, значи тя бе като буболечка? Нещо, което да ръчкаш и да гледаш какво ще направи? Не, благодаря. Беше й писнало да я оглеждат и да наблюдават живота й. Нямаше повече нужда от това. И макар той да бе най-интересния от всички мъже, които бе виждала, това не променяше факта, че смяташе да си тръгне оттук. Щом научеше малката й тайна, той, подобно на останалите мъже, нямаше да иска да има нищо общо с нея.

— Наистина? — провлече тя. — Е, ти не ме заплениваш.

Дълбокият му бумтящ смях накара куп пеперуди да запърхат с крилца в стомаха й, а дъхът й секна с почти недоловим звук.

— Мисля, че лъжеш, Петра. И ако се тревожиш, че мога да разбера истината за теб, не бива да се боиш. Вече я знам.

Горчилка се надигна в гърлото й, принуждавайки я да преглътне няколко пъти. Не, той не можеше да знае. Ако знаеше истината, нямаше да иска да има нищо общо с нея. Щеше да бъде като другите мъже и да я пусне все едно е гореща отломка от унищожена совалка.

— Не знаеш нищо — прошепна тя, а в гърдите й пламна първата гневна искра.

Силни ръце я уловиха за раменете и я завъртяха, изтръгвайки от гърлото й малък шокиран звук. Тя погледна нагоре към него в удивителните му оранжеви очи с вертикални зеници. В Карток тя не виждаше гущероподобното лице, нито дългите страховити зъби. Тя виждаше само очите му. Винаги очите му.

— Точно тук грешиш, малка женска — изръмжа надолу към нея Карток. — Не можех да разбера защо продължаваш да отказваш на мъжете, затова попита Азнон защо не е предявил претенции над теб.

Стомахът на Петра се преобърна и тя поклати глава. Не искаше да стои там и да го слуша. Той беше поредният мъж, който искаше да знае дали Азнон лъже, или пък, дали тя не е излъгала Азнон, защото не го харесва. Но не бе излъгала. Никога не би излъгала за нещо толкова важно.

— Може би защото е задник и обича да командори жените — озъби се тя.

Още един нисък бумтящ смях излезе от гърдите му и тъгълчетата на очите му се извиха. На Петра й бе отнело само два дни, за да научи, че единствено по очите на Моргатите може да се разпознае каква емоция изпитват в момента. Структурата на лицата им не им

позволяваше да изразят дори най-беглата емоция, но очите им бяха като прозорци, ако отделиш време, за да погледнеш в тях.

— Азнон е задник, но не те е командорил, нито пък аз.

Той погледна надолу към очите ѝ, улавяйки погледа ѝ така, че в един момент тя вече не знаеше къде спира той и къде започва тя. Петра сякаш се привърза към него заради емоцията, която видя в очите му, в които вече нямаше и капка веселие.

— Смятам да те направя моя половинка, малка женска. Смятам да те захапя и да те направя своя по всеки възможен начин. За мен няма значение, че не можеш да ми осигуриш деца. Ти си тази, която желая. Имаш време до празненството утре вечер да вземеш своето решение, но те предупреждавам, няма да приема извинения.

Нисък звук се изтръгна от гърлото на Петра. Тя погледна нагоре към Карток с разширени очи, мъчейки се да измисли нещо за казване, нещо, с което да го прогони, но не успя да измисли нищо. Всичко, което усещаше, беше лудото биене на сърцето си и силния шум в ушите си.

Той я пусна и се обърна. Тя го гледаше с ръце, свити в юмруци, докато той минаваше през стаята с крила, притиснати високо на гърба му, и зелена опашка, която се полюшваше нежно зад него.

Карток погледна към нея през рамо, когато стигна до вратата.

— Ако избягаш, ще те намеря, Петра. И когато го направя, вече няма да имаш право на избор.

## ВТОРА ГЛАВА

Глупав, арогантен мъж. Петра искаше да удари с юмрук нещо, каквото и да е то! Или най-добре лицето на Карток.

Тя забърза надолу по коридора на палата и погледна през рамо.

Беше минал цял ден, а тя все още не знаеше какво да прави, а времето изтичаше. Довечера щеше да очаква отговора ѝ. Но тя нямаше отговор за него. Как можеше да вземе решение за нещо толкова важно, само за един ден?

Беше решила, че е измислила всичко. Мислеше, че знае какво искат тези моргатски мъже... и тогава той дойде и обърна всичките ѝ представи.

Е, тя щеше да му покаже, че не може да дойде и просто да открадне правото ѝ да решава. Щеше да му се наложи да изчака и да ѝ даде време, през което да реши кое е правилното решение за нея. И след като го направеше, ако не му харесаше, можеше да отиде и... да си лъска люспите!

Дъждът продължаваше да се излива, но звукът му бе заглушен от дебелите каменни стени на палата и здравите стъклени прозорци, разположени по цялата дължина на коридора. Всичко, което погледнеше през прозореца, бе замазано от пелената на дъжда, точно както способността ѝ да взима решения през противоречивите си желания.

Петра спря в коридора и се загледа през прозорците. Трябваше да реши какво иска тя. Дали искаше да напусне това място, дали искаше да напусне приятелите си като Тина, Сорвър и останалите жени, които бяха дошли тук, за да намеря половинките си? Или пък дали да приеме Карток и да има шанс да изживее връзката, която бяха имали родителите ѝ?

Но ако останеше, щеше ли да може да понесе да гледа как щастливите ѝ приятелки постоянно раждат бебета, докато тя... не можеше? Дали след време нямаше да се огорчи и да откаже да прекарва времето си с тях?

Далечно потропване на нокти по каменния под проникна в мислите на Петра и сърцето ѝ трепна. Погледна назад в коридора, по който бе дошла, но там нямаше никой. Нямаше време да се размотава. Карток щеше да я търси, а тя нямаше намерение да му позволи да я намери, тъй като не бе готова да му даде отговора, който търсеше.

Въпросът дали иска да се обвърже с него, или не, дори не бе нужно да се задава. Всеки път, щом той влезеше в стаята, сърцето ѝ пропускаше един удар. Тя го гледаше толкова често, колкото я гледаше и той, но досега дори не ѝ бе хрумвала идеята да се обвърже с него. Едва сега той ѝ показва, че изпитва някакъв интерес към нея и обмисля да я вземе за половинка.

Тя погледна през прозореца навън, към дъжда и към сивото небе, толкова близо до залез. След около петнадесет минути щеше да се стъмни, и когато настъпи нощта, Карток щеше да поиска отговора си.

Защо трябваше да я пита точно „сега“? Коледа бе само след няколко седмици, и празненствата по случай дъждовния сезон на Моргат съвпаднаха със земните празници, които Тина държеше да се празнуват и тук заради децата ѝ. Приготвленията кипяха с пълна сила и навсякъде в палата и в града кипеше трескава дейност. Тя чакаше с нетърпение да гледа как мъжете се бият и бойните демонстрации тази седмица, а ако се обвържеше с Карток, след три седмици можеше все още да е на средата на трансформацията си.

Тропането на нокти стана по-силно и косъмчетата на тила ѝ настръхнаха. Тя потърка ръце, за да стопли настръхналата си кожа, и забърза напред. Всеки път, щом чуеше тропане на нокти, си спомняше как Карток я попита дали ще му стане половинка.

„Смятам да те направя моя половинка, малка женска. Смятам да те захапя и да те направя своя по всеки възможен начин.“

Тя чуваше думите му в ума си отново и отново. Беше ги сънувала миналата нощ и се бе събудила изпълнена със спокойствие.

Петра поклати глава. Той не можеше да говори сериозно за това, че щеше да я търси. Ако просто странеше от него, както бе правила през целия ден, той щеше да се откаже и да забрави за нея. Щеше да избере друга жена, с която да се обвърже, а тя щеше да се качи на следващата совалка и да си намери работа в Крепостта или на някой от човешките кораби.



Шумно ръмжене се понесе по коридора и сърцето на Петра заблъска лудо. Тя погледна назад, за да види блестящи оранжеви очи да гледат към нея, докато в нейната посока се приближаваше един доста разярен Карток. Тих звук се изтръгна от гърлото ѝ и тя се обърна, вдигайки полите си и завивайки зад ъгъла, преди да се затича с все сили.

Толкова с плана ѝ да стои далеч от него и да му каже да ходи да си лъска люспите. Нямаше намерение да предизвиква повече този воин! Той вече бе адски разярен!

Тя се затича толкова бързо, колкото я носеха не-чак-толкова-дългите-й-крака, надолу по коридора и после по друг, докато острият звук от нокти продължаваше да гърми, приближавайки се към нея.

— Петра, спри да тичаш — изръмжа Карток, а гласът му проехтя през коридора.

Сигурно се шегуваше! Все едно би спряла да бяга. Той със сигурност щеше да я захване и тя нямаше да има възможността сама да вземе решението си.

Не му отговори и не спря да тича. Стиснала здраво полите на роклята си, тя прелетя надолу по коридора към стълбите в края му. Два етажа по-надолу щеше да стигне до кухнята, а след това и до приземния етаж на палата, където със сигурност щеше да успее да му избяга. Или поне така се надяваше.

— Петра — изкрещя отново Карток, този път по-силно.

Тя рискува да хвърли бърз поглед през рамо и откри, че той тъкмо завива зад ъгъла. Лек звук на шок и изумление премина през нея. О, господи! Беше доста бърз!

Петра вложи всичките си усилия да тича колкото се може по-бързо и стигна до стълбището. Може би щеше да му се изплъзне на другия етаж? Щеше да се озове точно в центъра на жилищната част на палата, но това можеше да ѝ помогне. Някой от мъжете можеше да помогне. Или пък щеше да я задържи, докато Карток я настигне.

Но ако успееше да мине през мястото, на което стояха стражите, щеше да използва стълбите в средата на етажа, водещи до кухнята. Щеше да се озове в центъра на огромното пространство, но нямаше какво да направи по този въпрос, а и преди това трябваше да мине покрай стражите.

Но това бе без значение. Единственото нещо, което имаше значение в момента, бе да избяга от Карток, за да може да вземе сама решението си.

Не ѝ харесваше да бъде притискана или насилвана. Ако той се опиташе да я притисне да вземе решение или го направи вместо нея, нямаше да хареса последствията. Никак даже.

Ноктите на Карток деряха каменните стълби, когато той тръгна надолу. Проклятие, беше прекалено близо!

Петра прелетя от тъмното стълбище в ярко осветеното помещение на охранителите и спринтира към стълбището в средата на етажа. Мъжете спряха това, което вършеха, и ги погледнаха, но тя продължи да тича, заобикаляйки мъжете, които се изпречваха на пътя ѝ.

— Не я докосвайте — изръмжа Карток. — Петра, спри. Нямам намерение да те принуждавам да правиш каквото и да е било.

Зад нея се чу ръмжене и викове, докато тя тичаше покрай столове и маси, и непрестанното тропане на ноктите на Карток по каменния под се приближаваше все повече. Тя си пое задъхано дъх, щом зърна стълбището. Дали наистина мислеше това, което ѝ каза?

Прекалено късно видя мъжа, който излезе от сенките на стълбището. Тя опита да спре, но не успя. Ужасяващ рев се понесе иззад нея, а мъжът посегна и я улови, докато тя се плъзгаше по пода.

Петра се блъсна в него и той я вдигна от пода с огромните си ръце и я обгърна с крилете си. Тя започна да се бори срещу него, блъскайки го, докато сърцето ѝ биеше лудо. О, господи! Бе преминала от една катастрофа на друга.

— Кренар, пусни я.

Гласът на Карток бе заглушен от твърдата прегръдка на мъжа и дебелата защита на крилете му.

— Не мисля да го правя, Карток. Малката женска определено бяга от теб. Може би предпочита мъж, който може ѝ да даде деца. Ще е голяма загуба, ако се обвърже с теб, защото ти няма как да ѝ ги дадеш.

## ТРЕТА ГЛАВА

Петра застина. Нима мъжът току-що каза, че Карток не може да има деца с нея? Тя започна отново да се бори, но всичко, което постигна, бе мъжът да я стисне по-силно, впивайки болезнено нокти в бедрото ѝ.

Яростният вик, който проникна в затвора на Петра, я накара да се задъха. О, господи! Ако бе мислила, че Карток е бил разярен преди това, сега нищо не можеше да се сравни с ръмженето му.

Тя изписка, когато мъжът, който я държеше, се завъртя рязко, карайки Карток да изръмжи още по-силно. А похитителят ѝ се хвърли напред.

— Не! — изкрещя Карток.

Навсякъде около нея се чу ръмжение и викове, но това не спря мъжа. Петра не знаеше кое е по-силно — звукът от разбиване на стъкло или викът на Карток — когато похитителят ѝ се хвърли през прозореца навън под ледения дъжд. Малки парченца стъкло порязаха лицето и ръцете ѝ, когато мъжът разтвори криле, а водата се просмука в дрехите ѝ сякаш за секунда.

Петра затвори очи, скривайки лицето си към мъжа. „Не гледай надолу!“ Леко скимтене се откъсна от нея и тя се вкопчи в мъжа. Въобще не беше фен на височините. Много пъти през последните месеци гледаше със завист как жените бяха отвеждани във висините от този или онзи мъж. Няколко ѝ го бяха предлагали и на нея, но отговорът винаги оставаше един и същ.

Не.

Тя обичаше и двата ѝ крака да се здраво стъпили на земята или на пода, затова „много благодаря, но не“. Освен това обичаше да е обградена и от стени... Това... беше като най-големият ѝ кошмар, ставащ реалност. През тялото ѝ започна да преминава тръпка, принуждавайки я да се вкопчи здраво за мокрите люспи на мъжа.

Не я бе грижа дали му създаваше погрешна представа. В никакъв случай не искаше да падне от небето. Всички бяха чували историята на

Тина как се бе опитала да избяга, когато пристигнала за пръв път на Моргат. Петра нямаше никакво желание да изживее това, през което бе минала Тина. Само мисълта за това я накара да се вкопчи по-силно в мъжа, преглъщайки горчилката, надигаща се в гърлото ѝ.

Дъждът се сипеше около тях, мокрейки дрехите и косата ѝ и стичайки се по лицето ѝ. Дори и да искаше да гледа, нямаше да може заради дъжда, който се изливаше като из ведро от небето. Къде я водеше този мъж? Нямаше да се съгласи да се обвърже с него, точно както не се бе съгласила да го направи с другите мъже. Все още дори нямаше да се съгласи да стане половинка на Карток, а на никой от тях не бе позволено да се обвърже с нея без съгласието ѝ.

Сърцето ѝ трепна. Карток бе като нея. Защо не ѝ го бе казал вчера? Защо бе заявил, че ако избяга, той ще я намери и ще я направи своя половинка, без значение дали го иска, или не? Така той се подсигури, че тя ще избяга, и сега се бе забъркала в по-голяма каша.

Защо не бе споменал факта, че и той не може да има деца? Тя не виждаше никакъв смисъл в това. Щеше да мисли по различен начин, ако знаеше, че и той не може да бъде родител. Сега чувстваше, че го разбира по-добре, и разбираше начина, по който той гледаше Тина и малките ѝ момиченца, когато ги доведе да посетят нея и останалите жени.

Силен вой зад нея накара стомахът ѝ да се свие, а мъжът, който я държеше, се завъртя във въздуха. Тя започнаха да падат надолу и от гърдите на Петра се изтръгна ужасен писък, преди той да я накара да млъкне.

Тя се вкопчи в него, впивайки пръсти в люспите му в опита си да се подсигури, че ще остане в ръцете му.

— Кренар, не искаш да направиш това! — извика Карток някъде пред тях.

Мъжът изръмжа и завъртя Петра в ръцете си, пускайки краката ѝ и завъртайки я така, че да застане с гръб, притиснат към гърдите му. Сърцето на Петра замръзна, когато краката ѝ виснаха във въздуха един Господ знае на колко метра над земята.

— На теб не ти трябва половинка, Карток. Не ти е позволено да създаваш деца, затова за какво ти е половинка. Трябва да я оставиш на мъжете, които *могат* да се размножават с нея — изкрещя мъжът.

Петра възкликна изумено. Какво имаше предвид с това, че на Карток не му бе *позволено* да има деца? Беше абсолютно различно от това да не *може* да има деца. Петра избута мократа коса от лицето си и избърса дъждовната вода от очите си. Присвивайки ги, тя се опита да види Карток през пелената на дъжда, но забеляза само тъмна форма.

— Няма да стана твоя половинка — изкрещя тя на мъжа, който я държеше.

За миг настана тишина, преди мъжът да отвърне.

— Видя ли, Карток, женската не те иска. Трябва да я оставиш да се обвърже с достоен мъж.

Петра изсумтя силно.

— Не, идиот такъв. — Тя се завъртя в ръцете му и го ръгна с лакът в гърдите. — Няма да стана *твоя* половинка! Ако ще бъда нечия половинка, то ще принадлежа на Карток, или просто ще напусна Моргат и ще се върна обратно в Крепостта.

Мъжът изръмжа.

— Никъде няма да ходиш, жено, и няма да ставаш половинка на Карток. На него му е забранено да създаде деца с теб. Загуба на човешка жена е да се обвърже с извращение като него. Аз ще те взема за половинка, а след време ще го приемеш и ще ме дариш с потомство.

— Какво! — изпищя тя. — Няма да се обвързвам с теб, скапан идиот. Пусни ме!

Но думите ѝ бяха заглушени от рева на Карток, и преди Петра да разбере какво се случва, остри зъби се впиха в рамото и ръката ѝ, карайки я да изкрещи от болка, надвиквайки шума на дъжда. Огън обхвана тялото ѝ и надолу по ръката ѝ, докато в нея се разпространяваше отровата на мъжа.

Около нея избухнаха силни викове, изпълвайки ушите ѝ с шум, който тя почти не забеляза, заслепена от болката на ухапката и изгарящото чувство на отровата, кипяща във вените ѝ.

Вик се надигна в гърлото на Петра. Не трябваше да става така. Ако решише да си вземе половинка, трябваше да бъде в безопасност в медицинския център на Баврик, където ще ѝ инжектират упойка, за да не се налага да преминава през тази ужасяваща болка.

Но сега... сега се чувстваше така, сякаш бе дошъл краят на света. Можеше да усети всяка частица от тялото ѝ да изгаря, сякаш кръвта във вените ѝ и всяко нервно окончание в нея бяха обгърнати от

пламъци, а светът ѝ се преобърна с главата надолу и сякаш някой се разби в него.

Страховито ръмжене изпълни въздуха, но Петра почти не го забеляза. Тя висеше пред мъжа, вкопчена в ръката, която той бе обвил около кръста ѝ.

Болката ставаше все по-силна, изгаряйки я по пътя си от рамото ѝ надолу по ръката и през цялото ѝ тяло до пръстите на краката ѝ. Горчилка се надигна в гърлото ѝ и стомахът ѝ се сви, когато мъжът потръпна и се залюля, а тя започна пада, докато мракът я обгръщаше.

„Петра!“

О, защо той просто не я остави на мира! Беше ѝ толкова хубаво, докато бе в безсъзнание. Нямаше болка, нямаше тревога, само комфортна тъмнина и безкрайни сънища.

— Петра, събуди се!

Тя се насили да отвори очи, едва сдържайки писъка, който искаше да се изтръгне от гърдите ѝ. Всеки милиметър от нея изгаряше. Петра насочи изгарящия си поглед към странните очи на Карток.

— Трябва да вземеш решение, скъпа. Кренар е мъртъв. Но вече си заражена с отровата му и не можем да спрем процеса. — Огромната му ръка с дълги нокти помилва бузата ѝ с движение по-нежно, отколкото бе мислила, че е възможно.

Вълна от задоволство се надигна в гърдите на Петра, преди да бъде изместена от ужасяваща болка. Тя прехапа устни, за да сдържи вика си, а гръбнакът ѝ се изви нагоре, преди да кимне, показвайки на Карток, че го е разбрала.

— Имаш два избора. Да преминеш през трансформацията благодарение на отровата на Кренар, което ще те остави без половинка и уязвима за всеки мъж, когото срещнеш... или аз да те ухапя и да станеш моята половинка — каза Карток, а крилете му се надигнаха зад него.

Петра стисна силно очи и се притисна към твърдото му тяло, когато през нея премина поредната вълна от изгаряща болка. Той искаше от нея да вземе решение, когато тя почти не можеше да събере една разумна мисъл заради болката, която изпълваше тялото ѝ от

главата до петите. Но той ѝ даваше избора, когато просто нямаше избор.

— Ухапи ме — задъхна се Петра.

Каквото и да се случеше, накрая всичко щеше да бъде наред. Тя щеше да направи всичко по силите си, за да бъде наред. Тъмнина отново засенчи зрението ѝ.

— Сигурна ли си, Петра? Няма да те пусна да си отидеш, ако промениш решението си — изръмжа Карток.

— Да! Спри да говориш и просто ме ухапи!

Той трябваше да побърза. Тя нямаше да издържи още дълго. Тъмнината отново се спускаше над нея.

Карток явно прие присърце думите ѝ, защото преди да осъзнае какво се случва, той впи остриите си като бръснач зъби в рамото ѝ, точно върху ухапката на Кренар, карайки я да изпищи отново.

## ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

*Две седмици и половина моргатско време по-късно...*

Петра плъзна ръка надолу около талията си по чисто новите си люспи. Те бяха в красив тъмнокремав цвят, но тя знаеше, че ще се променят, щом Карток я захапе за втори път, за да подпечата връзката им. Тя не можеше да спре да ги докосва. Бяха красиви и покриваха почти всички белези, които носеше, но не целите. После потърка долната част на стомаха си, докосвайки бележите, които не бяха покрити от люспи, опитвайки се да успокои нуждата да отиде и да намери Карток.

— Къде е той? — попита тя Тина, обръщайки гръб на прозореца, за да погледне жената.

— Баврик го изпрати у дома преди при дни и му забрани да идва тук, преди да му кажем, че си се събудила. Изглежда при него имаше някаква странна реакция, като беше близо до теб, реакция, различна от тази при другите мъже, затова Баврик сметна, че ще е по-добре да запази дистанция.

Петра кимна. Последното, от което се нуждаеше, бе новотрансформиран мъж да полудява около нея. Но какво ѝ ставаше? Това напрежение в стомаха ѝ я подлудяваше. „Настояване“ бе недостатъчна дума, за да се опише това, което чувстваше.

Като изключим нуждата, която изпитваше към Карток, тя не бе сигурна как се чувства относно цялата тази ситуация. Не така очакваше да прекара първата си Коледа в Космоса, а знанието, че много скоро ще види Карток, свиваше нервно стомаха ѝ. Дъждът все още се изливаше силно навън и тя все още не можеше да има деца.

Беше чула Тина да си шепне с Баврик преди два дни. Принцесата бе мислила, че трансформацията ще излекува репродуктивните ѝ проблеми. Но тя вече знаеше, че няма как да ѝ пораснат нови органи, без значение колко бе напреднала науката, и без значение, че трансформацията на жените можеше да се нарече чудодейна, тя пак нямаше как да ѝ помогнат, да ѝ пораснат нови органи.



Тя не каза на Тина, че е била будна и е чула разговора ѝ с Баврик. Все още се мъчеше да се справи със странната надежда, която бе изпитала, в минутите, докато лекаря проверяваше, изричайки присъдата си, и след това с нарастващото отчаяние.

Отне ѝ цялата воля да не избухне в сълзи. Чувстваше се така, сякаш всичко се бе случило отново. Беше като деня, в който се събуди в болница на Земята и лекарят ѝ каза, че никога няма да може да има деца.

И... беше денят на Коледа.

Единственият ден в годината, в който не искаше нищо повече от това да остане сама със спомените си и да не е обградена от смеещи се хора и празнична декорация.

Тих звук накара по гръбнака на Петра да се спусне тръпка.

О, господи!

Той бе тук.

Петра преглътна и избута зад ухото си новата си, невероятно дълга коса и се обърна към вратата, за да открие там да стои и да я гледа мъж, преминал през трансформацията. Сърцето ѝ застина за миг, преди да се разтупти лудо в гърдите ѝ. Тя знаеше, че това е той, тъй като очите му си бяха останали същите. Това беше една от малкото части в него, които щяха да останат същите.

— Ще ви оставя насаме — каза Тина и забърза към вратата.

Карток отстъпи настрана, за да ѝ позволи да излезе, без нито за миг да откъсва погледа си от Петра.

Тя знаеше, че ще е различен... всички мъже бяха много различни след трансформацията, и вече я бе виждала да се случва три пъти, но той бе различен. Този мъж сега ѝ принадлежеше. Карток притежаваше гените ѝ в себе си. Заради *нея* той стоеше там, изглеждайки като най-сексапилния бог във вселената.

Каквото и да се случваше, когато моргатските и човешките гени се смесеха, то създаваше мъже, които бяха по-перфектни от всеки човешки мъж. С крила.

Дълга самурена кестенява коса висеше чак до кръста му, а една гладка къдрица лежеше отпред през голото му рамо. Рамо, покрито с кожа само няколко нюанса по-тъмна от нейната бледа кожа.

— Петра.

Тих звук се изтръгна от нея и тя едва не покри устата си. В гласа му имаше толкова много нужда! Петра стисна юмруци, когато в ниската част на тялото ѝ се зароди изгаряща топлина.

О, Боже! Това беше. Нуждата, която само този мъж можеше да събуди. Тина бе предупредила всяка от тях да очаква подобно нещо, но Петра не вярваше, че ще бъде така интензивно, както го обрисуваше Тина. Обаче бе грешала. Ако горещината и възбудата бяха някаква индикация, то щеше да стане доста интересно.

Петра стоеше като вкоренена в пода, гледайки към Карток. Дали той щеше да очаква да отиде с него в леглото му още сега? Колко дълго щеше да понесе да бъде около нея, без да приключи с трансформацията. Тя не се чувстваше така, сякаш е готова.

Той тръгна към нея с бавни, внимателни стъпки, без да откъсва поглед от нея, а тя не можеше да погледне встрани дори и да искаше. Той я бе хипнотизирал, омагьосвайки я с невероятните си оранжеви очи.

С всяка стъпка, която правеше към нея, огънят в тялото на Петра нарастваше, докато Карток не се озова точно пред нея, а тя започна да диша плитко и накъсано, сякаш досега бе тичала.

Карток вдигна едната си ръка и бавно, сякаш се боеше, че тя може да избяга като изплашено животинче, вдигна нежно брадичката ѝ с един пръст. Петра потръпна при нежното интимно докосване. Лекият контакт я накара да се почувства така, сякаш я бе маркирал.

Тя погледна нагоре, докато той се навеждаше над нея с поглед, пленил нейния, държейки я в плен, докато не се доближи толкова бързо, че да ѝ се наложи да затвори очи. Тогава той притисна нежно устни към нейните.

Веднъж.

Два пъти.

След това завъртя леко главата ѝ, навеждайки се към ухото ѝ.

— Нямах никаква представа колко много искам да те обладая, Петра. Колко силно желая да впия зъби в теб, да те пронижа с члена си и да те направя моя. Как мечтая да смъкна тези грозни дрехи от тялото ти и да те милвам от главата до петите — изръмжа тихо в ухото ѝ той.

Лека тръпка преминаваше през тялото ѝ при всяка негова дума, а нежният му дъх милваше ухото ѝ. Тя едва сдържа стона си, а усещането ниско в тялото ѝ вече не бе нежна топлина. Сега в нея

гореше огън и тялото ѝ трепереше от същата нужда, която долавяше в гласа на Карток.

— Но все още няма да го направя.

Острите му зъби само леко одраскаха шията ѝ, карайки я да възкликне, а коленете ѝ да се огънат.

О, господи!

Той щеше да я подлуди. Тя щеше да се превърне в локвичка от желание, преди още да са си свалили дрехите. Но... той каза, че няма да направи нищо.

— Не разбирам — каза Петра.

Другите жени винаги се кикотеха колко ненаситни ставали мъжете, след като трансформацията бъде завършена. Повечето от тях бяха останали с дни в стаите си, щом жените бяха приключили своята трансформация. Пета очакваше, че с Карток няма да бъде по-различно.

Той се отдръпна и я погледна със светлите си оранжеви очи, и за пръв път, откакто го бе срещнала, Петра видя колебание в дълбините им.

— Първо има нещо, което искам да ти покажа. Би ли дошла с мен? — попита той.

Петра се намръщи, но кимна.

Очите на Карток блеснаха и той не губи никакво време, а я хвана за ръката и я поведе навън от стаята ѝ. Дърпайки я след себе си, той мина през украсения палат, слизайки на по-ниските етажи.

Тина и другите жени се бяха престарали. Мястото искреше и блестеше накъдето и да погледнеш човек. Малки лампички и нежни зелени декорации покриваха всичко наоколо, а ароматите на зеленина и прясна домашна храна изпълваха въздуха.

— Карток, къде отиваме? — възкликна Петра, когато той я изведе навън през врата, за чието съществуване не бе подозирала, и тръгнаха през тунел между сградите.

Дъждът се удряше в чакълестата пътека, мокрейки краката и няколко сантиметра от полите на Петра, изпращайки ледена тръпка през тялото ѝ.

— В моя дом — гласеше отговорът му.

Сърцето на Петра трепна. Дали той искаше да подпечата връзката им в собствения си дом? Или пък искаше да ѝ покаже къде ще живее, след като го бе приела?

За нея нямаше значение, че той не е принц, и че няма да живеят в палат. Там така или иначе винаги се чувстваш като аутсайдер, сякаш си само посетител. Никога не бе планирала да направи Моргат свой дом, но дори да беше, никога нямаше да избере половинката си в зависимост от дома му и социалния му статус. Тези неща бяха без значение за нея.

Тя следваше мълчаливо Карток, докато той вървеше напред, минавайки през масивна дървена врата в сграда с няколко етажа. Къщата не бе декорирана за Коледа или пък за моргатските празненства. Нито бе построена от идеално полирания бял камък като палата.

Камъкът беше същият, но бе отрязан грубо и не бе обработен, давайки почти дивашки изглед на външната част на къщата. Вътре нещата не бяха много по-различни.

Петра почти не успя да огледа. Карток я поведе надолу по коридора към още една широка врата, която бе подобна на вратите в палата. Тя се плъзна настрани, разкривайки медицинска стая, почти толкова добре оборудвана като тази на Баврик.

Стомахът ѝ се преобърна. Това не бе домът, в който живееше Карток. Защо бяха тук? Петра се закова на прага и дръпна ръката му. Тя погледна нагоре към него, когато той се обърна, вдигнал една вежда с въпросителен поглед.

Беше прекалено рано, прекалено болезнено. Беше имала само ден, в който да се опитва да се примири, че дори чудодейната моргатска трансформация не бе успяла да ѝ даде това, което тя желаше най-много на този свят.

— Карток, не разбирам. Защо сме тук? Мислех, че ме водиш в дома си. Аз не мога... — Тя се огледа из стаята, преди да поклати глава.

Нежни пръсти повдигнаха лицето ѝ и тя нямаше друг избор, освен да го погледне в очите.

— Има нещо, което искам да ти покажа, преди да завършим обвързването си. Не исках да чакам, за да не ме обвиниш, че крия тайни от теб. Ще ми обещаеш ли нещо, Петра?

Тя го погледна внимателно, търсейки някаква лъжа в думите му, някаква подсказка какво прави и защо го върши. Дори и да имаше тайни от нея, вече нямаше връщане назад. Всички жени, които идваха

тук, знаеха, че мъжът, когото са избрали, ще умре, ако откажат да завършат трансформацията.

Ако не завършеха процеса по обвързването, мъжете щяха да преживеят агонизираща, брутална смърт, а Петра никога нямаше да понесе да живее с вината да причини подобно нещо на Карток или на някой друг мъж.

— Какво искаш да ти обещаая? — попита тя.

— Обещай ми, че ще ни дадеш шанс.

Петра наклони глава настрани и го погледна. Тя вече се бе съгласила, беше с него. Защо искаше да им дава шанс? Дори и да можеше да избира от всички мъже, които бе срещнала досега, тя пак щеше да избере него. Сега, след като бяха обвързани, тя щеше да направи всичко, което е нужно, за да може връзката им да проработи.

— Добре — отвърна тя. — Обещавам, че ще ни дам шанс, Карток, и бих направила всичко, което поискаш от мен.

Очите му пламнаха, оранжевото избледня и ирисите му се разшириха. Той посегна към нея, хващайки я нежно за тила, и я придърпа бавно към себе си, карайки я да се вдигне на пръсти и да притисне ръце към твърдия нагръдник, покриващ предната част на тялото му.

— Трябваше да предявя претенциите си над теб преди месеци — простена той, преди да притисне устни към нейните, целувайки я с повече умение, отколкото бе очаквала.

Той я хапеше, смучеше и изкушаваше да отвори устата си, и когато тя го стори, той започна да я измъчва с езика си, оставяйки я без дъх.

Петра издаде тих разочарован звук, когато той я пусна. Тя отвори очи, поглеждайки го замаяно, желаейки повече от всичко на света да довършат това, което бяха започнали. Тялото ѝ изгаряше, а нуждата да го усети дълбоко в себе си ставаше все по-силна.

— Не ме гледай по този начин, скъпа, иначе няма да стигнем до стаята ми.

Ниско изречената заповед изпрати искра през тялото ѝ и тя се сви леко, а очите ѝ се разшириха. Тя си пое дълбоко дъх и погледна настрани, преглъщайки нервния възел, който бе заседнал в гърлото ѝ.

Ниско ръмжене се изтръгна от гърдите на Карток, когато улови отново брадичката ѝ и я обърна към себе си, за да го погледне.

Дълбоката изгаряща нужда в очите му накара коленете ѝ да омекнат, но преди да разбере какво се случва, той я пусна и хвана ръката ѝ, дърпайки я през медицинската стая.

Петра се препъна след него, тъй като рязката смяна от това да стои изправена на пръсти до това да я дърпат напред едва не я извади от равновесие. Тя поклати глава и си пое дълбоко дъх.

Карток я дръпна в малка... поне по моргатските стандарти... стая, отвеждайки я до нещо, което на пръв поглед приличаше на машина.

Но не беше.

Сърцето на Петра застина и тя погледна надолу към малкото спящо момченце, покрито с кабели и тръбички. Карток застана зад нея, твърдият му нагръдник се притискаше в гърба ѝ, а ръцете му бяха отпуснати на раменете ѝ.

Това не бе машина.

Това бе легълце.

Тишина изпълваше стаята. Всичко, което можеше да чуе, бе собственото си дишане и това на Карток. Тя притисна пръсти към предната част на легълцето, а сърцето ѝ заби болезнено в гърдите ѝ.

— Карток — прошепна тя.

Защо той ѝ показваше това мъничко момченце? В ума на Петра се блъскаха толкова много въпроси, че не знаеше откъде да започне.

— Това е Керр. Той се излюпи вчера. — Гласът му бе тих, сякаш не искаше да обезпокои мъничето.

— Защо е тук? — прошепна Петра.

От всичко, което бе научила, и след като бе видяла момченцата на Тина, тя знаеше, че когато се излюпят, те са силни и жизнени. Това мъничко бебе не бе нито силно, нито жизнено.

— Той е тук, защото, подобно на баща му, има генетична мутация, което значи, че може и да не оживее през първите няколко месеца от живота си. Чудо е, че дори оцеля досега.

Петра замръзна, усещайки емоциите, изпълващи гласа на Карток, и болката в тона му. Тя се завъртя, избута ръцете му от рамото си и погледна нагоре към него.

— Той е твой син.

Карток пое дълбоко дъх и го изпусна бавно.

— Да, така е, и сега е и твой син.

Тих звук се изтръгна от Петра.  
*Нейният син.*

Тя откъсна поглед от Карток и се обърна отново към легълцето и малкия му обитател. Толкова мъничко бебе. Така уязвимо. Какво значение имаше как Карток се е сдобил с дете? Той имаше бебе и само това бе от значение.

— Искаш аз да бъда негова майка?

Той плъзна пръсти по бузата ѝ, към косата ѝ, завъртайки главата ѝ така, че да може да го погледне в очите.

— Не, Петра, ти вече си негова майка. Ти си моята половинка, а аз съм бащата на Карр, което значи, че ти си майка му. Кръстих го на теб.

Петра го гледаше, неспособна да каже каквото и да е било, неспособна да разгадае как се чувства. Тя просто гледаше нагоре към него, докато той не вдигна ръка, прокарайки я по бузата ѝ да забърше влагата, стичаща се по нея.

— Петра — простена той.

— Осъзнаваш ли какво направи? — попита тя, едва успявайки да накара гласа си говори.

Той не ѝ отговори, но поклати глава, и Петра прие това като знак да продължи.

— На Коледа хората обикновено си пожелават нещо. Може да бъде абсолютно всичко. Децата обикновено си пожелават играчки или игри. Но възрастните по-често си пожелават някои сложни неща.

Смръщеното му изражение ѝ показва, че Карток не разбира какво му казва, и че е леко объркан от урока по културата на Земята.

— Ти какво си пожела, Петра?

О! Може би все пак бе разбрал.

— Ти току-що ми даде това, което си пожелавам през последните осем години. Даде ми новия спомен за Коледа, от който се нуждаех, за да забравя кошмарите си, Карток, и заради това бих ти дала всичко, което поискаш от мен.

## ПЕТА ГЛАВА

— Всичко, което поискам? — попита той, а гласът му бе тихо ръмжене, което изпрати тръпна на вълнение по гръбнака на Петра.

Тя кимна и прошепна.

— Да.

Очите на Карток блеснаха.

— Съгласна ли си да бъдеш моя половинка и майка на сина ми? Това е последният ти шанс, Петра.

Петра поклати глава.

— Ако се отметна, ти ще умреш — каза тя. — Знаех в какво се забърквам, когато ме накара да взема решението си. И аз го направих, Карток, реших и нямам никакво намерение да се отмятам. За добро или за зло, вече сме заедно.

Погледът му улови нейния за един кратък, изпълнен с мълчание миг, преди той да я сграбчи на ръце и да я вдигне, карайки я да изписка тихо.

— Карток, пусни ме!

— Не — изръмжа той. — Вървиш прекалено бавно. Ще ни отнеме цял ден да стигнем до стаята ми, ако те оставя да вървиш сама.

Петра бутна раменете му.

— Не, няма. Не съм дете, Карток. Няма нужда да ме носиш!

Карток не спря и не я пусна долу.

— Знам, че не си дете, но, скъпа, освен ако не искаш да те обладая точно там, където може някой да влезе и да ни види, то ще ми позволиш да те нося. Ще сме в стаята ми за половината време, което ще ни отнеме, ако ходим.

Силна руменина покри лицето ѝ, но тя само изсумтя. Половината време. Наистина, краката ѝ не бяха *чак толкова* къси.

Върнаха се на мястото в предната част на сградата, от което бяха дошли, след което завиха наляво. Карток ги прекара през няколко врати, които бяха отворени към голямо пространство.



Петра се задъха. Това голямо пространство всъщност бе огромна стая. Балкони заобикаляха цялата стая по един за всеки от трите етажа в сградата. Мъжът прескочи парапета на най-горния етаж, хвърляйки се стремглаво надолу, карайки Петра да издаде шокиран звук. В последния миг той размаха криле и се стовари шумно на пода.

Карток се засмя и се насочи към горящия огън в средата на стаята, преди да се издигне във въздуха. Петра се вкопчи в него и зарови лице в гърдите му, опитвайки се да не трепери, докато сърцето ѝ биеше толкова силно, че щеше да изскочи от гърдите ѝ.

Той се приземи с шумно тупване, и преди Петра да успее да се огледа, влезе в една стая и затвори вратата след тях.

Тя се дръпна леко назад, поглеждайки в невероятните му оранжеви очи.

— Вече няма връщане назад, скъпа — изръмжа той.

Петра сграбчи раменете му и с негова помощ се надигна, заставайки лице в лице с него. Тя го погледна право в очите и отвърна:

— Не искам да се връщаме назад. Ти ми даде всичко, което някога съм искала, Карток. Сега нека аз ти дам нещо. Нека ти дам малко облекчение.

Тя притисна устни към неговите и му показва точно колко много значи за нея възможността да бъде майка и половинка. Тя облиза устните му, изтезвайки го нежно с езика си, изкушавайки го да се отвори за нея, и когато той го направи, тя вкуси още веднъж мъжа, който сега бе толкова неин, колкото и тя бе негова.

Карток ѝ позволи да поеме водеща роля за няколко секунди, преди да улови главата ѝ и да я наклони така, както желаше.

Тих стон се откъсна от гърлото на Петра, тялото ѝ се изви и всичко в нея се стегна. Как можеше да знае точно как да я целуне, така че да я кара да иска да закрепци, след като никога преди не бе бил с човешка жена? Дали Сорвър не бе давал на останалите мъже уроци, или нещо от сорта?

Карток сграбчи с една ръка полата ѝ и я вдигна нагоре, без да прекъсва нито за миг целувката ѝ и я нагласи така, че да обви крака около него, притискайки горещото си ядро в нагръдника му.

Той плъзна ръка под тънката горна част на дрехата ѝ и помилва новите люспи около ханша ѝ и назад към задните ѝ части. От гърлото му се изтръгна тихо ръмжене от удоволствие, карайки женствеността ѝ

да се свие в сладостно очакване. Тя плъзна ръце в хладната дължина на косата му и го сграбчи здраво, дръпвайки се само за миг, за да може да си поеме дъх.

Карток изръмжа ниско и предупредително, но Петра само се ухили, докато дишаше тежко.

О, значи той си мислеше, че ще бъде *мъжът в къщата*, а тя просто ще изпълнява всичко, което й нареди? Петра се засмя и ухапа долната му устна, стисвайки леко със зъби плътта му, преди да го близне, за да прогони болката.

— Петра.

Определено бе предупреждение.

— Какво? — попита тя, поглеждайки го с повдигнати вежди.

— Ако продължиш да ме притискаш, няма да харесаш последствията.

Тя потисна стона си, когато тялото ѝ се сгърчи и клиторът ѝ започна да пулсира. О, тя щеше наистина да хареса последствията, беше сигурна в това, но колко далече трябваше да го избута, преди да се предаде?

Петра се приближи до него, заставайки нос до нос, и го погледна право в очите.

— Не ме плашиш, големи войне.

Погледът на Карток пламна, и преди тя дори да успее да извика шокирано, се озова с лице надолу върху масата и с ръце зад гърба ѝ. Петра се задъха, сърцето ѝ заблъска силно, а краката ѝ едва докосваха пода. Само пръстите ѝ се опираха в него.

Той се наведе над нея, притискайки нагръдника си към гърба и ръцете ѝ, и изръмжа в ухото ѝ.

— Вече изплашена ли си, малка женска?

Трепетна вълна премина през нея, карайки я да стегне тялото си, когато поклати глава.

Карток изръмжа, а ниският бумтящ звук премина през нея направо към изгарящата ѝ от нужда сърцевина. Петра потисна стона си, но не успя да сдържи възклицанието си, когато той избута косата ѝ настрани и сграбчи нежната материя на облеклото ѝ, разкъсвайки я от тялото ѝ.

Тя можеше да усети как възбудата ѝ мокреше тънкото ѝ бельо и опита да се притисне назад към Карток, нуждаейки се от докосването

му, нуждаейки се да се отърка срещу него, но той я задържа на място с ръка, сграбчила бедрото ѝ.

Едно дръпване и полата ѝ изчезна, а със звук на раздиращ се плат бельото ѝ я последва. Той започна да я милва от гърба до дупето, а докосването му бе твърдо и без извинение. Петра извика и се изви под ласката му, но той спря движенията си за миг, преди да ги възстанови, и този път тя не успя да задържи стона си.

Всичко друго изчезна и тя можеше да усеща единствено ръцете му на кръста ѝ, които я държаха твърдо и безкомпромисно. Шумът от крилете му и накъсаното му дишане изпратиха вълна от тревога през нея и Петра се обърна, за да го открие да стои със затворени очи и отнетната назад глава, докато вените на шията му бяха силно изпъкнали.

Стомахът ѝ се сви от тревога.

— Карток?

— Не искам да те нараня, Петра. Не искам да ти дам истинска причина да се боиш от мен. Няма лошо да си играем, но вече достигнах лимита си, а искам да се уверя, че ще се насладиш на това и няма да бъдеш наранена.

Той не отвори очите си, докато говореше, и тонът на гласа му ѝ показва повече от всичките му думи колко много контрол упражнява върху себе си, за да се сдържи да не направи точно това, за което казваше, че искаше да се случи.

Топлина изпълни гърдите ѝ.

— Карток, самият факт, че те е грижа достатъчно за мен, че да не искаш да ме нараниш, ми показва, че няма да изгубиш контрол. Няма да се самозабравиш и не бива да се тревожиш, че няма да се насладя на изживяването. Ще ти кажа, ако правиш нещо, което не ми харесва, или ако ме нараняваш повече, отколкото мога да понеса. Просто направи това, което чувстваш, че е правилно.

Петра го наблюдаваше внимателно, докато говореше, и той най-после наведе глава и я погледна, изучвайки я за един дълъг миг, и тя не бе сигурна дали ще ѝ отговори.

— Не искам въобще да те наранявам — изръмжа той.

Тя изсумтя и се отпусна назад, лягайки на масата.

— Карток, понякога в най-страстните моменти малко болка добавя повече вълнение към изживяването, прави удоволствието по-

остро, по-силно. Ако ме заболи прекалено много и не изпитвам удоволствие, ще ти кажа. Обещавам ти.

— Значи да направя това, което чувствам, че е правилно? — попита той.

Петра се обърна отново и го погледна през рамо. Погледът в очите му стана опасен и изпрати спазъм през тялото ѝ... дали бе от тревога или вълнение, или пък комбинация и от двете, тя не бе сигурна. Тя се поколеба за няколко дълги секунди, преди да прошепне:

— Да.

Погледът на Карток се плъзна надолу по нея и той обви ръка около кръста ѝ, докато с другата посягаше към нагръдника си. Едно силно дръпване на връзките, които го държаха на място, и той падна на пода с шум на метал, удрящ се в камък. Още едно дръпване освободи колана с оръжията, който висеше на бедрата му, и те също се приземиха на пода.

С разширени очи Петра гледаше разголените му мускулисти гърди и рамене, гладката златиста кожа без никакви косъмчета, докато мускулите му се движеха под нея. Тя облиза устни, преди да улови долната и да впие зъби в нея.

О, Господи, той бе великолепен.

И сега ѝ принадлежеше. Колко неща можеше да прави с тялото му, с Карток. Устата ѝ се напълни със слюнка, докато го гледаше, преди да осъзнае, че той също я наблюдава, а опасния блясък е все още в очите му.

Той повдигна едната си вежда, карайки руменина да покрие лицето ѝ и някои други по-интимни места по тялото ѝ, но тя не откъсна поглед от него, дори когато той посегна към последната си дреха, обгръщаща долната част на тялото му. Тя също падна на пода с лек шумолящ звук.

Копнееше отчаяно да погледне надолу, за да го види целия, и в същото време леко вълнение от неочакваното премина по гръбнака ѝ. От това, което бяха казвали обвързаните жени, тя знаеше, че Карток ще е повече от всичко, което е имала преди. Петра задъвка устната си, поглеждайки към него и чакайки да направи следващия си ход.

Той можеше да направи всичко, което пожелаеше, и тя щеше да е доволна, стига да побърза. Настоятелното туптене в сърцевината ѝ и извиващата се нужда започваха да я влудяват.

Ниско ръмжене дойде откъм него, изпращайки мълния от вълнение през Петра, насочвайки се направо към клитора ѝ. Карток се наведе над нея, притискайки голите си гърди към ръцете ѝ. Ръцете ѝ трепнаха, щом докоснаха гладката гореща кожа на стомаха му.

Само няколко сантиметра по-надолу и щеше да може да обвие ръка около твърдата му гореща дължина. Само няколко сантиметра и можеше да го насочи към копнеещата си сърцевина.

— Знаеш ли какво е естествено за Моргатите, скъпа?

Петра потисна стона си, когато от думите му се откъсна шокова вълна от нужда, разбивайки се в нея. Всеки милиметър от тялото ѝ се подготвяше за това, което щеше да ѝ каже, подготвяше се за това, което щеше да я накара да изпита.

Той я държеше толкова близо до ръба, че тя бе готова вече да го моли да я обладае. Искаше ѝ да се изкрещи: „Просто го направи!“.

Вместо това тя поклати глава, неспособна да говори.

— Обичаме да хапем. — Той притисна горещата си ерекция между бедрата ѝ и добави: — А след трансформацията обичаме да чукаме. Смятам да те маркирам така, че никой мъж да не се усъмни на кого принадлежиш, Петра, и ще те чукам, докато не започнеш да крещиш, докато не можеш да понесеш повече удоволствието.

Петра проплака леко от думите му. Тялото ѝ се стягаше конвулсивно, а клиторът ѝ туптеше почти непоносимо. Трябваше Карток да изрече още една дума и бе сигурна, че ще свърши точно там, на мястото, на което беше.

Той не изчака отговор на думите му. Погали влажната ѝ женственост с големите си пръсти, плъзвайки ги между гънките, за да ги навлажни и разнесе влагата ѝ около клитора ѝ, ръмжейки тихо, чувайки стоновите ѝ на удоволствие.

Тя простена при нежното му докосване и разтвори още по-широко крака, за да му осигури по-добър достъп, за да може той да докосва всяка част от нея, която иска да докосне, но той пренебрегна безмълвното ѝ нареждане и просто започна да я милва, изследвайки всеки милиметър от нея, докато не я накара да трепери и да диша задъхано.

Петра искаше да го моли да я обладае и да спре да я измъчва, но не намери сили да изрече думите.

Остри зъби пронизаха рамото ѝ, притискайки мускулите на рамото и врата ѝ. Не толкова силно, че да я боли, но той бе там, приковаваше я за масата с теглото си и с устата си върху плътта ѝ. Петра проплака, отчаяна да се почувства изпълнена и копнееща да я чука, докато остане без сили под него.

Тихото му ръмжене отекна в нея, започвайки от мястото, на което устата му държеше плътта ѝ, и свършвайки между бедрата ѝ, където пръстите му се плъзгаха в нея в бавна ласка.

Петра простена и изви гръбнак, когато удоволствието премина през нея. И все пак горещата му ерекция остана притисната зад нея, докато той я измъчваше с двата си пръста, без да спира да масажира клитора ѝ нито за миг, докарвайки я до ръба на лудостта.

Той се надигна в нея, оргазмът, към който я избутваше той, оргазмът, който бе на ръка разстояние, откакто той я взе в ръцете си, възнамерявайки да я маркира и да я чука, докато не започне да го моли да спре, този оргазъм накара сърцевината ѝ да се стегне и ороси пръстите му.

Тръпка премина през нея. Тя бе само на още едно докосване от това да избухне на хиляди парчета и точно тогава той се отдръпна.

Петра проплака, тъй като вече нямаше контрол над тялото си. Сърцевината ѝ остана празна, свиваща се около нищо, умолявайки да бъде изпълнена с нещо по-голямо от пръстите му.

— Карток — издиша тя, не като молба, но като зов, показващ колко е отчаяна.

Той изръмжа срещу рамото ѝ и изви бедра, притискайки огромната си ерекция срещу влажния ѝ вход.

О, господи, да!

Тя потрепери, опитвайки отчаяно да намери контрол над всепоглъщащата нужда да се тласне назад и да се наниже на ерекцията му, да се изпълни с него.

Той се премести напред, тласкайки се внимателно, сякаш опипваше почвата, разтегна я и я отвори, милваше свръхчувствителните нервни окончания и изпращаше леко шокови вълни през пулсиращия ѝ клитор, карайки пулса ѝ да тупти с неравен ритъм във вените ѝ.

Петра се стегна около него, накара го да простене, да се притисне по-навътре, правейки усещането по-наситено, като

разширяваше малко по малко сърцевината ѝ. Тя простена и опита да се тласне назад към него, да го принуди да я обладае напълно, но той я задържа неподвижна за миг, за да може да се зарови в нея с един мощен тласък и в същия миг да я захапне.

Гърбът ѝ се изви и тя вдигна и двама им от масата. Карток я улови, докато тя крещеше силно, достигнала върха. Звучите ѝ на удоволствие и на шок заради болката от острата му захапка изпълниха стаята. Женствеността ѝ стисна силно ерекцията му, което го накара на свой ред и той да простене ниско.

Хватката му около кръста ѝ се стегна, докато той се тласкаше в нея, преди да вдигне единият ѝ крак, опирайки коляното ѝ в масата, за да я разтвори по-широко и да му позволи да се наведе по-плътно над нея и да се тласка по-дълбоко. Всичко, което можеше да направи Петра, бе да се въздържа да не проплаче от всепоглъщащото невероятно остро удоволствие, което не бе изпитвала никога преди в живота си.

Той пусна рамото ѝ от силната хватка на зъбите си и изръмжа:

— Вземаш ли ме за своя половинка, Петра? Обещавах ли да позволиш душите ни да се обединят и да позволиш на любовта да разцъфне помежду ни?

О, господи! Той щеше да обвърже душите им!

Петра се поколеба за около половин секунда, преди да отвърне:

— Да.

Той ѝ даде най-големия дар, който някой би могъл да ѝ даде, затова нямаше да му откаже нищо.

Карток освободи ръцете ѝ и вдигна тялото ѝ от масата, след което отметна косата ѝ на рамото, което вече бе захапано два пъти. И нито за миг не спря силните си тласъци, докато ерекцията му се движеше ритмично в нея.

Едната му голяма ръка я обгърна през гърдите, докато другата му улови пръстите ѝ, насочвайки ги към клитора ѝ. Не му се наложи да ѝ казва какво иска от нея, сякаш вече го бе чула в мислите си.

Петра погали клитора си, а пръстите на Карток следваха всяко нейно движение. Той притисна зъби отново към плътта на рамото ѝ, и когато тялото ѝ се стегна около неговото и тя бе връхлетяна от втория си оргазъм, той впи зъби в рамото ѝ, обвързвайки ги завинаги.

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.